

I tilslutning til kommissionens arbejde har et medlem af kommissionen, landsdommer Hans Topsøe-Jensen, foretaget en gennemgang af reglerne i retsplejelovens kap. 42 a om behandling af faderskabssager, jfr. betænkningen side 41-42 og bilag 5, s. 97 ff. På grundlag heraf har justitsministeriet udarbejdet forslag til en ny affattelse af det nævnte kapitel i retsplejeloven, hvilket forslag fremsættes samtidig med nærværende lovforslag.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til § 1 i den gældende lov om ægtebørn, hvorefter ægtebørn er børn af forældre, som på avlingstiden levede i eller senere har indgået ægteskab med hinanden, selv om ægteskabet forinden barnets fødsel er ophævet ved død eller skilsmisse, og selv om ægteskabet omstødes. Der er dog som foreslået af kommissionen foretaget en redaktionel ændring, idet det må anses for overflødig at fastslå, at barnet er ægtebarn, selv om ægteskabet opløses eller omstødes før barnets fødsel.

Til § 2.

Bestemmelsen i stk. 1 indeholder den såkaldte „pater-est-regel“ jfr. § 2, stk. 1, i den gældende lov om ægtebørn, samt reglerne om, under hvilke betingelser den heri liggende formodning for ægtemandens faderskab må vige. Justitsministeriet kan tiltræde kommissionens synspunkter, hvorefter man i nogen grad bør udvide domstolens mulighed for at statuere, at ægtemanden ikke er barnets fader. Dette er udtrykt i bestemmelsen i 2. pkt., der ganske svarer til den af kommissionen foreslåede regel. Muligheden for efter bestemmelsen i 1. led af 2. pkt. at statuere, at ægtemanden ikke er barnets fader, nemlig når det godtgøres, at moderen har haft samleje med en anden mand, og det må antages, at barnet er avlet af denne, bør i første række benyttes i tilfælde, hvor barnets moder har indgået ægteskab med den mand, der må antages at være barnets fader. Barnet bliver her under alle omstændigheder ægtebarn, og hensynet til barnet vil i de fleste tilfælde tilsige, at barnet bør anses som barn af moderens nye ægtefælle og dermed som ægtebarn i det nye ægteskab. Samme hensyn kan gøre sig gældende, hvor moderen står foran et ægteskab med den mand, der må antages at være barnets fader. I disse tilfælde kan der i øvrigt efter omstændighederne blive tale om at udsætte sagens afgørelse, indtil ægteskabet er indgået.

Børn, der er født i ægteskab, men avlet forinden, omfattes ikke af „pater-est-reglen“, men er som efter den gældende lov behandlet i en særlig bestemmelse (§ 3). Bortset herfra og fra nogle ændringer

af redaktionel karakter svarer bestemmelsen i øvrigt til kommissionens forslag.

Til § 3.

Børn, der fødes, efter at moderen har indgået ægteskab, men som må være avlet før ægteskabet, omfattes efter den gældende lov som nævnt ikke af formodningen for ægtemandens faderskab. Disse børn vil imidlertid i de fleste tilfælde være avlet af ægtemanden og anses derfor indtil videre som hans. Såfremt der rejses faderskabssag, behandles denne som enhver anden sag om et barn uden for ægteskab. Bliver ægtemanden anset som fader til barnet, bevarer det naturligvis sin stilling som ægtebarn, og bliver han anset som bidragspligtig, kan han legitimere barnet ved anerkendelse efter ægtebørnslovens § 5.

I modsætning til kommissionen finder justitsministeriet, at denne regel i princippet bør opretholdes, idet den må siges at have virket tilfredsstillende. Der savnes dog en frist, efter hvis udløb ægtemanden normalt er afskåret fra at anfægte barnets stilling som ægtebarn, jfr. herom bemærkningerne til § 5.

Bliver ægtemanden anset som bidragspligtig til et sådant barn, kan det som nævnt efter den gældende lov kun få status som ægtebarn ved anerkendelse. Som en konsekvens af de foreslåede nye regler i § 4 foreslås det, at barnet bevarer sin stilling som ægtebarn, selv om betingelserne for at anse ægtemanden som fader ikke er opfyldt, når han dog kunne dømmes som bidragspligtig. For så vidt angår børn født efter at moderen har indgået ægteskab, vil der således ikke længere kunne forekomme domme, der anser ægtemanden som bidragspligtig til barnet, men alene domme, der enten statuerer, at barnet er ægtebarn, eller at dette ikke er tilfældet.

Ved vurderingen af bestemmelsen må det i øvrigt erindres, at ægtemanden i tilfælde, hvor flere mænd er inddraget i sagen, kun kunne anses som bidragspligtig, såfremt der er større sandsynlighed for hans faderskab end for den eller de andre mænds, jfr. forslaget § 6, stk. 2.

Til § 4.

Bestemmelsen adskiller sig fra § 5 i ægtebørnsloven fra 1937 derved, at moderens ægteskab med en mand, der er anset som bidragspligtig til barnet, bevirker, at barnet bliver ægtebarn, uden at der hertil kræves nogen særlig anerkendelse fra ægtemandens side. I de — i øvrigt næppe særligt talrige — tilfælde, hvor den bidragspligtige indgår ægteskab med barnets moder, må det antages, at han praktisk